

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: майор ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ИВ. ХРИСТОВА
в присъствието на прокурора п. А.
като разгледа докладваното от лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА Въззивно
административно наказателно дело № 20246000600067 по описа за 2024
година

Производството е по чл. 313 и следващите от НПК.

С Решение № 9/22.08.2024 г. по АНД № 37/2024 г. по описа на Военен съд-Сливен обвиняемият И. С. П. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.375 от НК, а именно в това, че на 17.01.2024 г. в 9.00ч в сградата на ОКЦ- Е. към в.ф.-Б., в качеството на помощник дежурен на ОКЦ-Е. заплашил с телесна повреда военно длъжностно лице-старши сержант Т. М. Т.-дежурен по ОКЦ, изпълняващ задълженията си по военна служба, свързани с приемане на дежурството, използвайки изразите: „Ще ти прехвърля керемидите!“, „Ще ти счупя носа!“. Съдът е освободил на основание чл.78А от НК обвиняемия от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание глоба в размер на 2 000 лв. На основание чл.189, ал.3 от НПК обвиняемият е осъден ад заплати направените деловодни разноски в размер на 48.40лв в полза на бюджета на съдебната власт.

Срещу така постановената присъда е подадена въззивна жалба от защитника на обвиняемия П.. В същата се твърди, че решението е неправилно

и незаконосъобразно и е изложено искане за неговата отмяна и постановяване на ново такова, с което обв.П. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.375 от НК. В тази връзка се твърди, че старши сержант Т. М. Т. по време на възникналия конфликт между последния и обв.П. не е имал качеството на военно длъжностно лице, тъй като конфликтът е възникнал и приключил преди 9.00ч на 17.01.2024 г., т.е. преди да започне нарядът по оперативно и бойно дежурство на старши сержант Т.. Твърди се още, че няма категорични доказателства за наличието на умисъл в действията на обвиняемото лице, целящи осъществяване на заплахата към личността на свид.Т., в това число живота и здравето му.

Алтернативно се иска съдът да приеме, че атакуваният съдебен акт е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на Военен съд-Сливен на основание чл.335, ал.2 от НПК.

Второто алтернативно искане, посочено във въззивната жалба, е да бъде изменено наложеното на обвиняемия наказание, поради допуснатата явна несправедливост при определяне размера на наложеното наказание от първата съдебна инстанция. В с.з. обвиняемият се явява лично и заявява, че поддържа жалбата.

Упражнявайки правото си на лична защита обвиняемият заявява, че ст.с-т Т. не е имал качеството на длъжностно лице по време на възникналия конфликт, бил е неуниформен и невъоръжен. Твърди, че осъзнава неправилността на действията си, както и че е бил провокиран по неясни за самия него причини. Намира наложеното му административно наказание за прекомерно завиновено и несъответстващо на извършеното деяние. Заявява, че и към настоящия момент продължава да изпълнява задълженията си, не е наказван. Моли въззивният съд да измени решението като намали размера на наложеното му административно наказание глоба като посочва размера на трудовото си възнаграждение- 2 100лв.

Представителят на държавното обвинение изразява становище за неоснователност на въззивната жалба.

Настоящият съдебен състав на Военно-апелативния съд констатира, че въззивната жалба е подадена в срок и от надлежна страна.

Военно-апелативният съд, след като се запозна с всички материали по

настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в хода на съдебно следствие пред първата инстанция и провери атакуваното решение по оплакванията на жалбоподателя и служебно изцяло, съгласно чл. 378, ал. 5, вр. чл. 314, ал. 1 от НПК, направи извода, че въззивната жалба е неоснователна.

Военен съд-Сливен е съблюдавал стриктно правилата на особеното съдебно производство, визирани в Глава 28 от НПК, както и общите правила на наказателния процес, обстойно е изследвал относимите към спора обстоятелства, задълбочено е анализирал събраните на досъдебното производство и приобщени към делото по надлежния процесуален ред доказателства, съгласно чл. 378, ал. 2 от НПК, извършил е всички следствени действия, необходими за обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите по делото и след правилна преценка на съвкупния доказателствен материал, обосновано е приел за установени следните фактически обстоятелства:

Редник П. е на военна служба в БА от 01.08.2005 г. на длъжност „младши р. на УКВ/ДЦВ радиостанция в опорно-комуникационен център Е. в рота „Комуникационна и информационна поддръжка“ на в.ф.....-Б.“. По време на службата си се е проявил като недисциплиниран военнослужещ, с ниско ниво на професионална подготовка, не познавал в достатъчна степен регламентиращите дейността му документи и особеностите на службата. Не притежавал умение за работа в екип. Често не спазвал изискването за носене на военна униформа, за което му били отправяни многократно устни забележки. С неохота изпълнявал възложените му задачи, а към оръжието и зачислената му техника се отнасял небрежно. На моменти проявявал лабилност, държал се грубо и невъздържано. Към командирите, началниците и колегите си не се отнасял с дължимото уважение, влизал в пререкания, наказван многократно за извършени дисциплинарни нарушения. Не е поощряван.

Със Заповед № ..-.0/15.01.2024 г. на командира на в.ф.....-Б. обв. П. бил назначен като помощник-дежурен на ОКЦ-Е., той и помощник-дежурен по войсков район за времето от 09.00 ч. на 16.01.2024 г. до 09.00 ч. на 17.01.2024 г. За дежурен по ОКЦ-Е. за същия период бил назначен свидетеля старшина Й. Г.. Със Заповед № ..-.1/16.01.2024 г. на командира на същото формиране за

дежурен ОКЦ-Е., той и дежурен по войскови район-Е. бил назначен старши сержант Т. М. Т. от в.ф....., за времето от 09.00ч. на 17.01.2024 г. до 09.00ч. на 18.01.2024 г. За помощник дежурен бил назначен редник Г. Д. С.. На 17.01.2024 г., около 08.30 ч.в ОКЦ-Е. пристигнали военнослужещите от новия наряд-свидетелите старши сержант Т. Т. /дежурен по ОКЦ-Е./редник Г. С., /помощник-дежурен/ и старши сержант И. И. /водач на служебен автомобил/. Длъжностните лица преминали през инструктаж, въоръжили се и започнали сдаването и приемането на дежурството. По време на проверката дежурният по ОКЦ-Е. старши сержант Т. установил, че старият помощник-дежурен обв.П. не е изпълнил задължението си да впише в Книгата за сдаване и приемане на дежурството количеството гориво в двата агрегата, разположени в района. Това задължение на помощник-дежурните било вменено по разпореждане на свид. Капитан В. Г.-командир на рота и техен пряк началник. Разпореждането било вписано в Книгата за разпореждания, намираща се в дежурната стая на ОКЦ-Е., и било задължително за изпълнение от помощник-дежурните. Вписано било и в Книгата за сдаване и приемане на дежурството, за да изискват дежурните по район изпълнението му от помощник дежурните. Свид. старши сержант Т. като дежурен по ОКЦ-Е. бил длъжен да утвърди сдаването/приемането на дежурството от помощник-дежурните. Обв.П. вече бил положил подписа си като „сдал“ дежурството, но показанията на горивото в двата агрегата в сантиметри не били вписани в Книгата за сдаване и приемане на помощник-дежурните. Свид.Т. два пъти се обърнал към обв.П. и поискал от него да изпълни задължението си и да измери и впише количеството гориво в книгата. Редник П. отказал да го направи като заявил, че му било писнало и нямало само той да измерва и отразява в книгата количеството гориво. Свид. Т. му заявил, че ще докладва за поведението му на капитан Г.-командир на ротата. Тогава обвиняемият се ядосал, започнал да крещи и се закарал с думите: „Сега ще ти прередя керемидите!“. Едновременно с това се насочил заплашително към свид.Т. с думите:“Ще ти счупя носа!“. В същото време свид.С. видял, че обвиняемият агресивно се насочва към свид.Т., се намесил и застанал между тях. Хванал с ръце обв.П. под мишниците и го избутал назад към масата като му попречил да се приближи до свид.Т.. Редник П. продължил да крещи, а свид. Т. се отправил към дежурната стая, за да предотврати ескалация на конфликта. Присъствалите на инцидента свидетели старши сержант И. и редник С.

убедили П. да преустанови неправомерните си действия. Обвиняемият редник П. не измерил и не вписал количеството гориво в агрегатите в Книгата за сдаване и приемане на дежурството. По-късно през деня свид.Т. докладвал за случилото се на командира на ротата капитан Г..

Обосновано решаващият съд е приел, че описаната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните в хода на досъдебното производство доказателствени материали, преценени на основание чл. 378, ал. 2 НПК като достоверни, относими и безпротиворечиви.

Фактическите изводи са направени въз основа на приложените към делото писмени доказателства – заверени копия от книга за сдаване и приемане на дежурството от длъжностните лица, назначени в качеството на дежурен ОКЦ-Е. за 16.01.2024 г. и 17.01.2024 г.; книга за сдаване и приемане на дежурството от длъжностните лица, назначени в качеството на помощник дежурни на ОКЦ-Е. за 16.01.2024 г. и 17.01.2024 г.; книга за разпорежданията в ОКЦ-Е. в частта, в която е вписано разпореждане на капитан В. Г. помощник-дежурните да извършват измерване на количеството гориво в агрегатите и да вписват данните при приемане и сдаване на дежурството; заверено копие от „Паметка“ със задачи за изпълнение от дежурните лица на ОКЦ-Е.; заповед № .../0/15.01.2024 г на Командира на в.ф.....; план за работа на помощник-дежурните по технически район 4, той и помощник-дежурен на ОКЦ-Е.; книга за раздаване на оръжието и боеприпасите на ОКЦ-Е. за периода; книга за инструктаж по безопасност и здраве при работа; заповед № .../1/16.01.2024 г. на Командира на в.ф..... Цитираните писмени доказателства, приобщени към доказателствената съвкупност по предвиновения в НПК процесуален ред, са относими, доколкото изясняват факти и обстоятелства, включени в предмета на делото.

Обосновано съдът е кредитирал показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели Т., С., Г., И. и Г., тъй като същите са безпротиворечиви, взаимно допълващи се, подкрепени от останалия доказателствен материал, кредитиран от съда и относими към предмета на делото. Правилно тези показанията са ценени като достоверни, доколкото разпитаните свидетели са незаинтересовани от изхода на делото, споделят своите лични впечатления за съставомерните факти и обстоятелства, като показанията им взаимно се подкрепят, допълват и изграждат една стройна и логическа подредба на

събитията, чието изясняване се явява предметът на делото.

Въз основа на тази напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил законосъобразен правен извод, че обвиняемият П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.375 от НК.

Обосновано и законосъобразно решаващият съд е заключил, че от обективна страна, престъплението чл. 375 от НК е осъществено, тъй като обвиняемият на инкриминираните дата и час в качеството си на помощник дежурен на ОКЦ-Е. заплашил с телесна повреда военно длъжностно лице-старши сержант Т.- дежурен по ОКЦ, изпълняващ задълженията си по военна служба, свързани с приемане на дежурството, използвайки изразите „Ще ти прехвърля керемидите!“, „Ще ти счупя носа“. По несъмнен начин по делото е установено посредством показанията на разпитаните свидетели, че обвиняемият е изрекъл инкриминираните изрази, които са били отправени спрямо свид. Т.. Последният е имал качеството на военно длъжностно лице. Разпоредбата на чл.93, т.1 от НК очертава кръга на лицата, които имат качеството на длъжностно лице. Даденото определение на длъжностното лице важи за всички случаи, където е употребено в НК, независимо от това дали длъжностното лице е субект на престъпление или обект на посегателство. В конкретната хипотеза на свидс.Т. е било възложено със Заповед № ..- .1/16.01.2024 г. на Началника на щаба на военно формИ.ание наряд по оперативно и бойно дежурство с продължителност 24 ч от 9.00ч на 17.01.2024 г до 09.00 ч на 18.01.2024 г. Планът за дейността на дежурен на ОКЦ-Е. и помощник дежурен на ОКЦ-Е. включва отговорности и задължения по поддържане на стриктен пропускателен режим, охрана и отбрана на войсковия район, поддържане и контрол ПП безопасност във войсковия район, наличност, съхранение и охрана на СО и боеприпаси, изправност на основното и резервно хранване, изправност на зачислената специална, АТТ и друга техника и имущество. Следователно свид.Т. по смисъла на чл.93, т.1 , б.б от НК по силата на цитираната заповед е бил военно длъжностно лице, чието служебно положение е било свързано със задължение за пазене на имуществото на военното формИ.ание. Все в насока възражението на защитата, че старши сержант Т. не е притежавал качеството на военно длъжностно лице съдът намира за необходимо да посочи, че към момента на осъществяване на деянието от страна на обвиняемия, свид.Т. вече е встъпил в

наряд, положил е подписа си върху книгата за сдаване и приемане на дежурство, бил е във военна униформа и въоръжен. Следователно е налице елемент от обективната страна на деянието, а именно заплахата да е отправена към военно длъжностно лице.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че деянието би било съставомерно от обективна страна и в хипотеза, в която заплахата не е предизвикала страх у заплашения / Решение 552/53 г на ВК на ВС/. Освен коментираните обективни признаци на разследваното деяние, първоинстанционният съд правилно е приел, че в случая е налице и субективният елемент на престъплението по чл. 375 от НК - пряк умисъл. Законосъобразно съдът е приел, че от субективна страна, престъплението е извършено при пряк умисъл. Обвиняемият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е и искал настъпването на общественотоопасните му последици. Умисълът се обективира с действията на обвиняемия. Всички данни по делото категорично установяват, че обв. П., с оглед на неговата възраст, физическо и психическо развитие, степен на образование, социален опит и продължителността на военната му служба в БА от 2005 г., добре е разбирал, че извършва непозволени от закона действия, заплашвайки с телесна повреда военно длъжностно лице, което е изпълнявало задълженията си по военна служба, свързани с приемане на дежурството като е използвал изразите „Ще ти прережда керемидите!“ и „Ще ти счупя носа“.

Безспорно е установено наличието на знание у редник П., че след като е положил подписа си върху книгата за дежурство / без да изпълни задължението си да измери количеството гориво в агрегатите и да го впише/ и след като е предал оръжието си, респективно новият дежурен вече е бил въоръжен, т.е. приел е дежурството, то последният е придобил качеството на военно длъжностно лице, встъпвайки в дежурство, възложено му с изрична заповед, от която произтича задължението му за пазене на военно имущество. Изричайки горепосочените изрази, обвиняемият е съзнавал, че заплашва с телесна повреда военно длъжностно лице. В тази насока са и показанията на свид.Г., л.40 от делото. На следващо място следва да се посочи, че за да бъде деянието съставомерно от субективна страна не е необходимо извършителят да е имал намерение да осъществи заплахата-Р 552/53 ВК на ВС.

С оглед на изложеното, въззивният съд счита, че обжалваното решение е

правилно и законосъобразно. Същото е постановено в пълно съответствие с разпоредбите на чл.375 от НК. Военно-апелативният съд споделя изцяло направените от военния съд правни изводи, обсъдени по-горе, че в казуса са налице условията на закона за ангажиране отговорността на обвиняемия за престъпление с цитираната правна квалификация. Изложените в тази насока разсъждения на първата инстанция са правилни, обосновани, последователни и логични и се възприемат изцяло от настоящата. Като е дал съответната правилна правна квалификация на настоящото престъпно деяние и е посочил неговия извършител, първоинстанционният съд не е нарушил материалния закон, тъй като правилно е приложил правната норма на чл. 375 от НК, която е следвало в случая да се приложи.

Правиновен и законосъобразен е също изводът на съда, че в казуса е приложим текстът на чл. 78а, ал. 1 от НК, който регламентира освобождаване на дееца от наказателна отговорност и налагане на административно наказание глоба, когато са налице кумулативно предвиновените в посочената правна норма изискуеми предпоставки за приложение на института за освобождаване на обвиняемата от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78А от НК. Предвиновеното от законодателя наказание за това престъпление, към момента на извършването му, е лишаване от свобода до три години. Обвиняемият е пълнолетно лице. Наличните доказателства установяват, че същият като деец на разследваното престъпление, не представлява голяма обществена опасност, доколкото, видно от приложената по досъдебното производство справка за съдимост, не е осъждан за престъпление от общ характер, като не е и освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78А от НК, не е регистриран за противообществени прояви и срещу него няма образувани и висящи други наказателни дела.

Престъплението, предмет на обвиновението, е формално, т.е. за довършването му не е необходимо да са настъпили вредоносни последици.

Предвид изложеното съдът правилно е освободил обвиняемия от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба. При определяне размера на административното наказание, съдът обосновано е съобразил необремененото съдебно минало на обвиняемия, младата му възраст. Тези данни съдът правилно е оценил като смекчаващи отговорността

обстоятелства. Правилна е констатацията, че са налице отегчаващи обстоятелства, а именно негативна служебна характеристика и множество наложени дисциплинарни наказания. Преценявайки всички посочени по-горе обстоятелства, имащи значение за размера на наказанието, правилно съдът е приел, че за постигане целите на личната и генерална превенция, адекватно и справедливо се явява административно наказание глоба в размер на две хиляди лева, който е под средния, предвиновен в нормата на чл.78а от НК.

То е съобразено със степента на обществена опасност на деянието и на дееца, както и с наличните смекчаващи отговорността обстоятелства. Правилна е преценката на първостепенния съд, че обществената опасност на конкретното престъпление не е по-висока от характерната за този вид престъпления. Правилно е също становището на съда, че степента на обществена опасност на обвиняемия е ниска, тъй като същата досега не е осъждан за никакви престъпления, няма регистрирани противообществени прояви и не са му били налагани административни наказания, включително и на основание чл. 78а от НК.

Въззивната инстанция счита обсъжданото административно наказание за законосъобразно определено с оглед текста на чл. 78а, ал. 1 от НК в редакцията му, действала към момента на извършване на деянието, за прецизно отмерено с оглед на всички индивидуализиращи отговорността на дееца обстоятелства, за съответно на степента на обществена опасност на конкретното деяние и на дееца, за съобразено с целите на специалната и генералната превенция. Такова наказание глоба в посочения размер, въззивният съд намира за достатъчно да допринесе за резултатното поправяне на обвиняемия. С оглед на гореизложеното, настоящата инстанция прецени наложеното административно наказание - глоба в размер на 2000 лева за справедливо и счете, че липсва законово основание за неговото намаляване. В този смисъл въззивната инстанция намира за неоснователно оплакването за явна несправедливост на наложеното от първостепенния съд наказание.

Военно-апелативният съд извърши щателна проверка на материалите по приложеното досъдебно производство, както и на съдебните материали и установи, че по настоящото дело не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила в досъдебното производство и по време на съдебната фаза. Разследващите органи, както и военният съд са спазили

всички изисквания на процесуалното законодателство. Липсват такива пороци, регламентирани в НПК, които да са били допуснати от разследващите органи или от първоинстанционния съд и които да съставляват съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на обвиняемата и които нарушения да представляват основания за отмяна на постановеното решение и за връщане на делото за ново разглеждане. По никакъв начин не са били ограничени процесуалните права на страните в настоящото наказателно производство и не е било накърнено правото на защита на обвиняемия. Последният, както и държавното обвинение, са участвали в провеждане на съдебното заседание в първоинстанционния съд и при събирането и проверката на доказателствата в хода на съдебното следствие, като обвиняемият е бил представляван от надлежно упълномощен адвокат, който, в качеството на негов защитник, е охранявал интересите му.

Мотивиран от горните съображения, въззивният съд заключи, че в хода на настоящото наказателно производство не са допуснати такива нарушения на процесуалните правила, които да се квалифицират като съществени и да представляват основания за отмяна на постановеното решение и връщане на делото за ново разглеждане, съгласно чл. 378, ал. 5, вр. чл. 335 от НПК.

Изпълнявайки задължението си по чл. 378, ал. 5, вр. чл. 314, ал. 1 от НПК, въззивната инстанция провери изцяло атакуваното решение и установи, че съдебният акт не е необоснован и не е постановен при непълнота на доказателствата.

Обжалваното решение не е необосновано. Приетите за установени от военния съд фактически положения, подробно изложени по-горе, изцяло се подкрепят от наличния доказателствен материал. Фактическата обстановка по спора е правилно установена и изведена от събраните доказателства, прецизно анализирани и внимателно преценени. Въззивният съд намира фактическите изводи относно инкриминираното деяние, неговите обективни и субективни признаци, както и относно неговия извършител, съдържащи се в мотивите на решението, за обосновани и аргументирани, тъй като те се основават изцяло на събраните по делото доказателства. Липсват доказателства, които да опровергават правилността на фактическите констатации, направени от първоинстанционния съд и обосноваността на неговия акт. Липсват също така и доказателства, които да оборват изводите на съда, че обвиняемият е автор на

коментираното престъпление и че извършеното от него има нужната степен на обществена опасност, която не го изключва от кръга на престъпленията. Атакуваното решение не е постановено при непълнота на доказателствата. Първостепенният съд е преценил всички възможни и достатъчни доказателства, относими към предмета на делото и посочени в прокурорското постановление, които напълно изясняват обстоятелствата и фактите от съществено значение за решаването на настоящия спор. При така събрания доказателствен материал, правилно и обстойно обсъден в мотивите към решението, съдът обосновава е приел, че са събрани всички доказателства, необходими за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото и с оглед на същите доказателства правилно е приел за изяснени онези факти, които са от съществено значение за правилното и законосъобразно решаване на спора. Пред настоящата инстанция жалбоподателят не представи нови доказателства, които да обусловят нова фактическа обстановка по делото и други правни изводи при решаването на спора, различни от тези на първостепенния съд. Военно-апелативният съд също счита, че по делото са събрани всички възможни и достатъчни доказателства, изясняващи обективно и пълно релевантните за казуса факти и обосноваващи направените правни изводи. Поради това въззивният съд приема, че не е налице непълнота на доказателствата и не се налага на това основание отмяна на съдебния акт.

Предвид всичко по-горе изложено, въззивната инстанция направи извода, че първоинстанционното решение е правилно, законосъобразно, обосновава и справедливо, постановено е при пълнота на доказателствата и без процесуални нарушения, съдържа надлежни мотиви, поради което то не страда от такива недостатъци, регламентирани в НПК, които да налагат отменяване или изменяване на съдебния акт. С оглед на това и на основание чл. 378, ал. 5, вр. чл. 338 от НПК, въззивният съд счита, че следва да потвърди изцяло атакуваното решение.

Ръководен от изложените съображения, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 9 от 22.08.2024 г. по АНД № 37/2024 г. на Военен съд-Сливен.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____